

Jeszenszky Zsolt: A kontinens lejt?re került

2025 augusztus 31. Flag

Sz?veg m?ret

Ment?s

-
-
-

• [0](#)

?rt?kelve

M?rt?k

M?g nincs

?N CSAK LE?RTAM... – Az eur?pai kormányok m?g gyorsítanak is az ?nfelsz?mol? folyamatokon.

Egy h?nappal ezel?tti ?r?somban Eur?pa iszlamiz?ci?j?t mutattam be. Amit nemcsak a bev?ndorl?k n?vekv?

aránya okoz, hanem a hitét, reményeit, spiritualitását elvesztett, ugyanakkor ezeket – emberi természetéből fakadóan – továbbra is igényli? európai ember, akinek szintén kiutat kínál, erőt mutat, ezért vonzó tud lenni az iszlám. A mai írásban két dolgot vizsgálunk meg: hogyan viselkednek béna kacsaként az európai kormányok (különösen a brit), nézik tehetetlenül a folyamatot, sőt még nek maguk is segítik, gyorsítanak rajta; illetve megnézünk egy int? példát a közelmúltból, ami itt van előttünk, világosan látjuk, de béna kacsaként nézzük. Vagy tudomást sem veszünk róla.

Mindenfajta vélt vagy valós gazdasági nehézség – és a sok hergelés – ellenére vitathatatlan, hogy Európában az általános életszínvonal messze magasabb, mint a történelem során valaha is. Persze, nem mindenki él egyformán jól, társadalmi csoportonként és országokként is vannak számottevő különbségek, az elmúlt néhány évben pedig repedezik a második világháború után létrejött nyugati jóléti modell és stabilitás. Amihez a 90-es évektől Kelet-Európa is csatlakozott. A fiatalok már ebbe a jólétbe és szabadságba születtek.

Lehet beszélni, gyülekezni, terjedhetnek bármiféle eszmék, a valósággal szembenes, új ideológiák, utópisztikus lázálmodok, ereszakos, másokat leigázni, a társadalmat teljesen megváltoztatni, szétverni akaró, fanatikus gondolatok, elnyomó totalitárius eszmék.

És ezek kombinációi.

A jólét miatt a mindennapi életükre valóban nehézséget jelent? problémái viszont nincsenek az embereknek. Ezért keresnek, kreálnak maguknak. Ami valamelyest természetes emberi viselkedés.

Így állt el? például a migráció támogatása is a liberálisok körében. Jó dolgukban, jólétükben nemcsak keresik a problémákat, de szeretnek erényt fitogtatni is. Megmutatni, hogy mennyire jó emberek. Beveszik a mesét, hogy az Európát előzőnl? ázsiaiak és afrikaiak valóban menekültek, és meglátják bennük az áldozatot. Akiket majd nek, a nagy hősök megmentenek.

A társadalmat egyre jobban irányítani akaró elit meglátta ebben a saját érdekét. Létrehozott egyfajta „szentségtelen szövetséget” a bennszülött, európai liberálisok, woke-marxisták, valamint az Európát előzőnl? iszlám hódítók között. A woke-fiatalság, a radikális baloldali értelmiség, a neomarxisták segítik hatalomba az iszlamistákat. Nemcsak London közismert polgármesterét, a pakisztáni származású Sadih Khant választották meg (immáron harmadszor), de számos további brit nagyvárosnak van muszlim vezet?je. Rengeteg nem muszlim is szavaz rájuk. Nagy-Britanniához hasonlóan, maximum egy ütemmel lemaradva, Franciaországban, Németországban, sőt Svédországban, Spanyolországban is a baloldaliak és az iszlamisták közösen dolgoznak a fennálló rend aláaknázásán, a társadalom átalakításán, az országok teljes romba döntésén.

Pedig ott az elrettent? példa: az 1979-es iráni iszlám forradalom.

Ami ma Dubaj, az valaha Teherán volt. Hihetetlenül hangzik, de 1975-ben az egész világon Párizs után Teherán fogadta évente a legtöbb turistát. Csinos nek járkáltak az utcán. Azt viseltek, amit akartak. Strandok és síközpontok voltak az országban. Ma viszont lelövik, aki tüntet az utcán és megkorbácsolják, akit alkoholfogyasztáson kapnak. A nek pedig krumpliszáknak öltözve járnak az utcán – amikor a férfiak ezt egyáltalán megengedik nekik.

Irán egy több ezer éves kultúra és civilizáció, a perzsa birodalom örököse. 632 és 654 között azonban elfoglalta a területet, és végül el?zte az ott több mint négyszáz éve uralkodó Szászánidákat az Arab-félszigetet addigra leuraló Rásidún kalifátus. A Perzsiában addig domináns zoroasztriánus vallást er?szakkal lecserélték a szunnita iszlámra. A XVI. században uralkodó Szafavida dinasztia viszont – ismét er?szakkal – a síita iszlámra térítette át a lakosságot.

Irán tehát bár muzulmán, de csaknem 1400 éven át alapvet?en világi berendezkedés? ország volt. A legf?bb uralkodó a sah, nagyjából a császárokhoz hasonló hatalommal. A Szafavida dinasztiaát a Kádzsárok váltották, majd pedig jött Reza Pahlavi, korábbi nevén Reza Khan, a császári hadsereg tisztje, aki katonai puccs segítségével mozdította el a Kádzsár-dinasztiát 1925-ben. Az 1900-as évek elején létrehozott, korlátozott hatalmú országgy?lés, a medzslisz formálisan is beiktatta, így lett az új sah.

Jelent?s modernizációt hajtott végre, vasútépítésekkel, infrastrukturális beruházásokkal, az ország olajkincseinek egyre nagyobb kiaknázásával. ?t tekintik a mai, modern Irán atyjának. Ami azonban körülbelül háromnegyed részben sikerült Törökországban Kemal Atatürknek, az neki csak körülbelül egynegyed részben jött össze. Folyamatos küzdelemben állt a helyi klérussal, miközben a nyugati hatalmaknak is jelent?s gazdasági befolyásuk volt az országban. A britekkel és a szovjetekkel szemben az 1920-as és 30-as években a németekkel igyekezett szövetkezni, els?sorban gazdasági téren, meg?rizve a politikai függetlenséget. 1941-ben azonban a britek és a szovjetek közös inváziót indítottak, ami a sah lemondásához vezetett. Kompromisszumos megoldásként a fia, Mohammed Reza Pahlavi lett az új uralkodó.

Svájcban tanult, igazi nagyvilági ember volt, és folytatta apja modernizációs törekvéseit, eleinte er?s nyugati elkötelezé?déssel. Kés?bb azonban egyre inkább függetlenedett, és a nemzeti érdekeket helyezte el?térbe.

1960-ban az OPEC egyik alapítója volt, amely abból a célból alakult, hogy az olajkitermel? országok minél jobban hangolják össze a tevékenységüket, és közösen nagyobb er?t képviseljenek a fejlettebb, gazdagabb, befolyásosabb nyugati hatalmakkal szemben.

Elkövette azt a hibát, hogy túl gyors tempót diktált. Úgy vélte, az ország teljes lakossága hozzá hasonlóan gondolkodik, képes és hajlandó követni ?t a modernizáció, a szekularizáció, a nyugatosodás útján. Teheránra ez még akár igaz is volt, de a vidéki lakosság konzervatív, tradicionalista és mélyen vallásos volt. Nem voltak készek a gyors nyitásra. Hiába emelkedett drasztikusan az általános életszínvonal, ez is els?sorban csak a nagyvárosokban jelentkezett. A sah próbált egyezkedni a klérussal is, mivel egy dologtól mindennél jobban félt: a kommunizmustól. Ami érthet?, hiszen Iránnak nagyjából kétezer kilométeres határszakasza van Türkmenisztánnal, illetve Azerbajdzsánnal, amelyek akkor a Szovjetunió részei voltak.

De a klérus által képviselt iszlám fundamentalizmus nem volt összeegyeztethet? a sah nyugatos, modernizáló törekvéseivel. Az ellentét odáig fajult, hogy a legf?bb vallási vezér, Ruhollah Khomeini ajatollah párizsi emigrációban élt, a francia állam vendégeként, meglehet?sen nagy jólétben. Hogy ez miként fordulhatott el?? Nem nehéz kitalálni. A Nyugat pénzelte (véltet?en a CIA vezetésével), hogy bomlassza az iráni rezsimeket, gyengítse a saht, azért, hogy kiterjeszthessék a befolyásukat, rákényszeríthessék arra, hogy ne önállóskodjon, és mindenben a nyugati érdekeknek megfelele?en irányítsa az országot. (Ismer?s?)

Khomeini azonban egy ördögien okos ember volt, és a megbízói ellen fordult. Akik között már nemcsak a Nyugatot, hanem a Szovjetuniót is ott találjuk. Rajta keresztül szerették volna Iránt is a kommunista táborhoz csatolni. De ? mindenkit átvert. És ezzel el is érkeztünk az 1979-es iszlám forradalomhoz.

A sah által vezényelt gazdasági fejl?dés a 70-es évekre megtorpant. Elégedetlenség lett úrrá. A fiatalok úgy érezték, kihagyják ?ket a lehet?ségekb?l. A demokraták kifogásolták a sah teljhatalmát. A papság pedig az iszlámnak való szigorúbb megfelelést követelték. És ott voltak még a kommunisták, els?sorban szintén a fiatalság, az egyetemek köreiben. Itt is egy „szentségtelen szövetség” jött tehát létre. Hatalmas tömegtüntetések zajlottak, és Khomeini hazatérését követelték.

Az USA Jimmy Carter elnök vezetésével ekkorra már rájött, hogy a legkevésbé sem lenne számára el?nyös egy iszlám fundamentalista hatalomátvétel Iránban. De már kés? volt. A hadsereg dönt? része is átállt a forradalmárok oldalára. A sah 1979 januárjában Egyiptomba menekült. Február elején pedig Khomeini visszatért Iránba. Mint legf?bb vallási vezet? de facto megszerezte a hatalmat.

A forradalom persze – szokás szerint – felfalta saját gyerekeit. Az els? miniszterelnök egy demokrata, Mehdi Bazargan volt. De a miniszterelnöksége mindössze az év novemberéig tartott. Az ideiglenes kormány külügyminisztere, Abolhasszan Baniszadr 1980 februárjában elnök lett, de 1981 júniusában elmozdították, és ezúttal ? kényszerült Franciaországba menekülni.

Khomeini fokozatosan leszámolt mindenkivel. El?ször a sah támogatóival. Gyakorlatilag a teljes iráni értelmiséggel. Nagy részüket nemhogy tárgyalás, de kihallgatás nélkül felakasztották. Aztán jöttek a saját korábbi szövetségesei. Majd szép lassan elkezdtek elvenni az emberek jogait. Egyre jobban beleszóltak a mindennapi életükbe. El?ször azt mondták persze, bármit viselhetnek a n?k. Aztán fokozatosan hidzsába, kimárba, csadorba, nikába, burkába kényszerítették ?ket.

És ugyanezt a folyamatot, legalábbis az els? szakaszát látjuk ma a szemünk el?tt Nagy-Britanniában. (Legalábbis aki hajlandó látni, és nem dugja a fejét a homokba.)

A rend?rség keresztény utcai prédikátorokat tartóztat le. Vagy kilencvenéves néniket, mert az interneten szidják a bevándorlókat. A muszlimok a Westminster Abbey, a legszentebb anglikán székesegyház el?tt imádkoznak.

Károly király a windsori palotában vacsorán fogadja ?ket a ramadán tiszteletére. Keir Starmer miniszterelnök az iszlamofóbia elleni küzdelemr?l beszél a tévében. Közben „kísérletképpen” bevezetik egy-egy hétvégére a 15 perces városok koncepcióját, például Oxfordban. Amikor csak külön engedéllyel szabad autóval közlekedni vagy elhagyni a várost. Mindezt a klímavédelem jegyében, „a lakosság érdekében”. És a britek nem veszik észre az átverést, s?t sokan még tapsolnak is.

Ahogy Iránban is tették 1979-ben. És mára láttuk, mi lett a vége.

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló